

COMISIA
EUROPEANĂ

Bruxelles, 9.4.2014
SWD(2014) 138 final

DOCUMENT DE LUCRU AL SERVICIILOR COMISIEI

REZUMATUL EVALUĂRII IMPACTULUI

care însoțește documentul

Propunere de decizie a Parlamentului European și a Consiliului

**privind instituirea unei platforme europene pentru intensificarea cooperării în materie
de prevenire și descurajare a muncii nedecarate**

{COM(2014) 221 final}
{SWD(2014) 137 final}

CUPRINS

1.	Context	2
2.	Definirea problemei	3
2.1.	Guvernanța – problema care necesită acțiuni.....	4
3.	Dreptul UE de a acționa și subsidiaritatea	5
4.	Obiective	6
4.1.	Obiectivele generale.....	6
4.2.	Obiectivele specifice	6
4.3.	Obiectivele operaționale.....	6
5.	Opțiuni de politică.....	7
6.	Analiza impactului	7
6.1.	Opțiunea 1: nicio acțiune nouă.....	8
6.2.	Opțiunea 2: o mai bună coordonare a diferitelor grupuri de lucru/comitete existente la nivelul UE	8
6.3.	Opțiunea 3: organism individual cu un caracter voluntar al calității de membru	8
6.4.	Opțiunea 4: organism individual cu un caracter obligatoriu al calității de membru....	8
6.5.	Opțiunea 5: integrarea luptei împotriva muncii nedeclarate în Eurofound.....	8
7.	Compararea opțiunilor	8
8.	Monitorizare și evaluare.....	9

1. CONTEXT

Preocuparea privind nivelurile ridicate de muncă nedeclarată este o prioritate pe agenda politică a UE, în special în ceea ce privește crearea de locuri de muncă, calitatea locurilor de muncă și consolidarea fiscală.

Strategia Europa 2020 pentru o creștere inteligentă, durabilă și favorabilă incluziunii stabilește drept obiectiv ca 75 % din populația cu vârsta cuprinsă între 20 și 64 de ani să aibă un loc de muncă, până în 2020¹. Pentru a cataliza progresul în atingerea obiectivului, Comisia a adoptat inițiativa emblematică „O agendă pentru noi competențe și locuri de muncă”², care a subliniat necesitatea trecerii de la munca informală sau nedeclarată la munca legală.

În pachetul pentru ocuparea forței de muncă³, adoptat în aprilie 2012, Comisia a subliniat, de asemenea, că transformarea muncii informale sau nedeclarate în muncă legală ar putea avea un impact pozitiv asupra productivității, asupra standardelor de lucru și, pe termen lung, asupra dezvoltării de competențe. Aceasta a subliniat necesitatea unei mai bune cooperări între statele membre și a anunțat lansarea de consultări cu privire la instituirea unei platforme la nivelul UE între inspectoratele de muncă și alte organisme competente pentru combaterea muncii nedeclarate, vizând îmbunătățirea cooperării, schimbul de bune practici și identificarea principiilor comune pentru inspecții.

În 2012 și 2013, mai multe state membre au primit recomandări specifice fiecărei țări privind munca nedeclarată, economia subterană, evaziunea fiscală și/sau respectarea obligațiilor fiscale.

În orientarea nr. 7 privind ocuparea forței de muncă⁴ „Creșterea participării pe piața muncii în rândul femeilor și al bărbaților, reducerea șomajului structural și promovarea calității locurilor de muncă”, statele membre sunt îndemnate să intensifice dialogul social și să abordeze segmentarea pieței muncii prin intermediul unor măsuri care să vizeze ocuparea în condiții precare a forței de muncă, subocuparea forței de muncă și munca nedeclarată.

Analiza anuală a creșterii pentru 2013⁵ prevede că partenerii sociali joacă un rol important alături de autoritățile publice în lupta împotriva muncii nedeclarate, în scopul de a se pregăti pentru o redresare generatoare de locuri de muncă. În contextul combaterii șomajului și a consecințelor sociale ale crizei, analiza anuală a creșterii

¹ Comunicarea Comisiei Europa 2020 – O strategie pentru o creștere inteligentă, durabilă și favorabilă incluziunii, COM (2010) 2020 din 3 martie 2010

<http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=COM:2010:2020:FIN:RO:PDF>

² Comunicarea Comisiei „O agendă pentru noi competențe și locuri de muncă: o contribuție europeană la ocuparea integrală a forței de muncă” COM(2010) 682 din 23 noiembrie 2010

<http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=CELEX:52010DC0682:RO:NOT>

³ Comunicarea Comisiei „Către o redresare generatoare de locuri de muncă”, COM(2012) 173 din 18 aprilie 2012

<http://ec.europa.eu/social/main.jsp?langId=ro&catId=101&newsId=1270&furtherNews=yes>

⁴ Decizia 2010/707/UE a Consiliului din 21 octombrie 2010 privind orientările pentru politicile de ocupare a forței de muncă ale statelor membre

<http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=CELEX:32010D0707:RO:NOT>

⁵ Comunicarea Comisiei „Analiza anuală a creșterii pentru 2013” COM(2012) 750 din 28 noiembrie 2012
http://ec.europa.eu/europe2020/making-it-happen/annual-growth-surveys/index_en.htm

pentru 2014⁶ subliniază necesitatea de a intensifica lupta împotriva muncii nedeclarate.

2. DEFINIREA PROBLEMEI

În comunicarea Comisiei din 2007⁷, munca nedeclarată este definită ca „orice activitate remunerată, care este legală în ceea ce privește natura ei, dar nu este declarată autorităților publice, luând în calcul diferențele sistemelor de reglementare din statele membre”.

Munca nedeclarată este influențată de o gamă largă de factori economici, sociali, instituționali și culturali. Acesta este considerată a cauza obstrucționarea politicilor economice, bugetare și sociale orientate spre creștere, în special, scăderea calității muncii, punerea în pericol a viabilității financiare a sistemelor de protecție socială și subminarea mediului concurențial pentru întreprinderi⁸.

Faptul că munca nedeclarată nu este monitorizată sau înregistrată și poate fi definită în mod diferit în legislația națională face dificilă obținerea unor estimări de încredere cu privire la gradul de răspândire a fenomenului în statele membre. Diferite metode au fost utilizate pentru a aborda și a măsura munca nedeclarată (acestea sunt explicate în detaliu în anexa II).

În general, pot fi definite trei tipuri de muncă nedeclarată. Prima categorie este cea a muncii nedeclarate într-o întreprindere formală, inclusiv așa-numita „muncă subdeclarată” sub formă de „salarii în plic” (în care doar o parte din salariu este plătit în mod oficial, în timp ce restul este oferit angajatului într-un plic) și situațiile în care se declară că angajatul lucrează cu fracțiuni de normă, dar în realitate acesta lucrează cu normă întreagă. Al doilea tip constă în munca pe cont propriu sau activitatea independentă nedeclarată prin care se furnizează servicii, fie unei întreprinderi formale, fie altor clienți precum consumatorii casnici. Un al treilea tip de muncă nedeclarată este furnizarea de bunuri și servicii vecinilor, familiei, prietenilor sau cunoștințelor, aceasta putând implica lucrări de construcții sau reparații, curățenie, furnizarea de servicii de îngrijire a copiilor sau de îngrijire a persoanelor în vârstă, oferite uneori sub formă de ajutor reciproc. Această a treia categorie nu face obiectul prezentei inițiative.

Abuzul statutului de independent, fie la nivel național, fie în situații transfrontaliere, este adesea asociat cu munca nedeclarată. Activitatea independentă falsă apare atunci când o persoană este clasificată în categoria de independent în loc de angajat pentru a evita anumite obligații care decurg din legi și practici aplicabile în cazul angajaților, cum ar fi reglementările în domeniul muncii și plata impozitelor sau a contribuțiilor de asigurări sociale. S-ar putea argumenta că activitatea independentă falsă este o activitate declarată eronat și, prin urmare, aceasta nu poate fi considerată drept

⁶ Comunicarea Comisiei „Analiza anuală a creșterii pentru 2014” COM(2013) 800 http://ec.europa.eu/europe2020/pdf/2014/ags2014_ro.pdf

A se vedea, de asemenea, Proiectul de raport comun privind ocuparea forței de muncă care însoțește Comunicarea Comisiei privind Analiza anuală a creșterii 2014 http://ec.europa.eu/europe2020/pdf/2014/jer2014_ro.pdf

⁷ „Accelerarea luptei împotriva muncii nedeclarate” COM(2007) 628, <http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=CELEX:52007DC0628:RO:HTML>

⁸ Regiplan, 2010.

munca nedeclarată. Cu toate acestea, activitatea independentă falsă poate să aibă consecințe negative în ceea ce privește sănătatea și siguranța și nivelul de securitate socială al lucrătorilor în cauză, precum și asupra veniturilor fiscale, cu toate că, în mod normal, aceasta cauzează prejudicii mai scăzute decât munca nedeclarată.

Creșterea economiei informale este adesea considerată drept o reacție la imperfecțiunile de pe piața formală a forței de muncă⁹. Circumstanțele care conduc la astfel de imperfecțiuni pot fi costul ridicat al forței de muncă, lipsa forței de muncă (cantitativă și calitativă), lipsa de locuri de muncă sau inflexibilitatea pieței forței de muncă. De asemenea, atunci când se analizează cauzele muncii nedeclarate, deosebit de importante sunt gradul de încredere pe care oamenii îl au în guvern și în agențiile guvernamentale, precum și gradul de incluziune pe care oamenii îl resimt în societate. Atunci când există un nivel foarte scăzut de identificare cu guvernul sau societatea în general, oamenii vor acționa mai ușor contrar normelor comune¹⁰. Alți factori de influență sunt transparența legislației și aplicarea acesteia. În cazul în care mecanismele de control sunt neclare, ineficiente sau absente, oamenii vor fi mai predispuși la evaziune fiscală prin efectuarea de muncă nedeclarată.

Consecințele muncii nedeclarate constau, de multe ori, în condiții de muncă mai precare. Nu sunt respectate drepturile de muncă, cum ar fi concediul anual și timpul de lucru, obligațiile în materie de sănătate și de siguranță. Nu sunt luate în considerare nevoile de formare ale lucrătorilor nedeclarați. Aceștia au mai puțină siguranță a locului de muncă, ar putea să nu aibă dreptul la plăți compensatorii și prestații de șomaj, precum și la alte beneficii din cauza faptului că pentru ei nu s-au plătit contribuții de securitate socială sau de sănătate. De asemenea, întrucât nu s-au achitat contribuții de pensii, se reduc drepturile de pensie. Din cauza lipsei unui venit legitim, accesul acestora la credite ar putea fi limitat.

Angajatorii care nu declară activitatea desfășurată de lucrătorii lor creează un mediu de concurență neloială între aceștia și întreprinderile care respectă normele. O astfel de denaturare poate avea, de asemenea, o dimensiune transfrontalieră în cazurile în care într-o țară se luptă în mod sistematic împotriva muncii nedeclarate, în timp ce într-o țară vecină autoritățile publice nu acordă prioritate acestei probleme. Astfel de consecințe negative nu sunt suportate numai de către concurenți și angajați; este posibil, de asemenea, ca întreprinderea ca atare să se confrunte – pe termen lung – cu dezavantaje. Capacitatea acesteia de a avea acces la credit, care este necesar pentru a dezvolta afacerea în continuare, poate fi mai limitată.

2.1. Guvernanța – problema care necesită acțiuni

Principala responsabilitate în combaterea muncii nedeclarate revine statelor membre. Cu toate acestea, o acțiune la nivelul UE poate juca un rol complementar și poate sprijini statele membre, prin abordarea următoarelor aspecte:

- (1) cooperarea insuficientă între autoritățile competente din diferite state membre în domeniul prevenirii și descurajării muncii nedeclarate.

Lupta împotriva muncii nedeclarate se bazează, în principal, pe trei tipuri de organisme competente: a) inspectoratele de muncă pentru combaterea

⁹ Munca nedeclarată în Europa: către o abordare integrată a combaterii muncii nedeclarate, Regioplan 2001 http://www.lex.unict.it/eurolabor/ricerca/dossier/dossier7/cap6/mateman_renooy2001.pdf

¹⁰ Regioplan 2001.

comportamentului abuziv în ceea ce privește condițiile de muncă și/sau normele de sănătate și de siguranță, b) inspectoratele de asigurări sociale pentru combaterea fraudei privind contribuțiile de asigurări sociale și c) autoritățile fiscale pentru combaterea evaziunii fiscale. În unele cazuri, partenerii sociali¹¹ sunt, de asemenea, implicați în astfel de activități. De asemenea, în unele state membre, sunt implicate autoritățile vamale, organismele din domeniul migrației, poliția și procuratura (a se vedea anexa III). În unele cazuri, au fost create noi autorități, agenții interministeriale, grupuri naționale de coordonare și comitete tripartite¹².

Statele membre nu utilizează suficient experiența acumulată în alte state membre. Acestea nu învață unele de la altele cum să evite sau să reducă munca nedeclarată.

- (2) dificultăți în abordarea dimensiunii internaționale (transfrontaliere) a muncii nedeclarate.

Mobilitatea lucrătorilor pe teritoriul statelor membre constituie o libertate fundamentală în cadrul Uniunii. Pentru a sprijini exercitarea acestui drept, sunt desfășurate mai multe inițiative. Utilizarea situațiilor transfrontaliere pentru a ascunde munca nedeclarată riscă să discrediteze acest drept fundamental. Identificarea statutului profesional al unei persoane dintr-un alt stat membru și verificarea drepturilor și a obligațiilor aplicabile lucrătorului respectiv constituie o sarcină foarte dificilă pentru autorități. În vederea depistării muncii nedeclarate în situații transfrontaliere, există o necesitate sporită de cooperare între statele membre.

3. DREPTUL UE DE A ACȚIONA ȘI SUBSIDIARITATEA

Prevenirea și descurajarea muncii nedeclarate contribuie la o mai bună aplicare a legislației UE și a legislației naționale, în special în domeniile ocupării forței de muncă, dreptului muncii, sănătății și siguranței și coordonării sistemelor de securitate socială. Combaterea muncii nedeclarate legate de mobilitatea transfrontalieră este esențială pentru a menține credibilitatea dreptului fundamental la liberă circulație.

Aceasta ar contribui la crearea de locuri de muncă formale, la creșterea calității condițiilor de muncă și ar susține sporirea gradului de incluziune pe piața muncii și a incluziunii sociale în ansamblu.

UE are dreptul de a acționa în domeniul muncii nedeclarate pe baza articolelor în materie de politică socială din TFUE, în special articolul 153 permite adoptarea unei inițiative a UE cu obiectivul principal de promovare a ocupării forței de muncă și de îmbunătățire a condițiilor de muncă prin sprijinirea eforturilor statelor membre de prevenire și de descurajare a muncii nedeclarate. Inițiativa va permite cooperarea între statele membre prin schimbul de informații și de bune practici, dezvoltarea de expertiză și o mai bună coordonare operațională a acțiunilor care implică autoritățile

¹¹ În Germania, acordurile între Ministerul Federal al Finanțelor și partenerii sociali din sectoarele de servicii de construcții, zugrăvi și textile industriale, în Bulgaria, stabilirea centrului național de „reguli pentru afaceri”, iar în Luxemburg, introducerea unei cărți de identitate pentru fiecare lucrător de pe șantierul de construcții.

¹² Agenția Națională pentru Drepturile de Angajare (NERA) în Irlanda, Inspectoratul SZW (reorganizat în 2012) în Țările de Jos, Serviciul de investigații și informații sociale în Belgia, Unitatea inter-administrativă pentru lupta împotriva muncii ilegale (CIALTI) în Luxemburg, Delegația interministerială pentru lupta împotriva muncii ilegale DLNF în Franța. ILO/LABADMIN, 2013.

competente vizând toți pilonii muncii nedeclarate, în special: forța de muncă, serviciile sociale și sistemele fiscale.

Competențele UE cuprind abordarea aspectelor transfrontaliere ale denaturării și destabilizării legate de un nivel ridicat al muncii nedeclarate, beneficiile învățării reciproce și necesitatea cooperării dincolo de frontiere pentru lupta împotriva unor forme de muncă nedeclarată.

Provocările legate de combaterea muncii nedeclarate, cum ar fi depistarea muncii nedeclarate și lipsa de cooperare între diferitele autorități competente, sunt comune tuturor statelor membre. Acțiunea la nivelul UE are potențialul de a îmbunătăți eficacitatea și eficiența acțiunilor statelor membre în combaterea muncii nedeclarate. UE poate sprijini schimbul de bune practici, precum și o coordonare mai avansată a acțiunilor.

Acțiunea UE ar sprijini eforturile statelor membre de intensificare a cooperării în materie de prevenire și descurajare a muncii nedeclarate la nivelul UE, făcând-o mai eficace și mai eficientă și, prin urmare, adăugând valoare acțiunilor statelor membre.

4. OBJECTIVE

4.1. Obiective generale

Obiectivul general de politică este sprijinirea statelor membre în eforturile acestora de prevenire și descurajare a muncii nedeclarate.

4.2. Obiective specifice

În acest cadru general, obiectivele specifice ale inițiativei sunt:

- (1) îmbunătățirea cooperării la nivelul UE dintre diferite autorități competente din statele membre pentru a preveni și a descuraja, în mod mai eficient și mai eficace, munca nedeclarată.
- (2) îmbunătățirea capacității tehnice a diferitelor autorități competente din statele membre pentru a aborda aspectele transfrontaliere ale muncii nedeclarate.
- (3) creșterea gradului de conștientizare de către statele membre a caracterului urgent al problemei și încurajarea statelor membre în vederea intensificării eforturilor de combatere a muncii nedeclarate.

4.3. Obiective operaționale

La nivel operațional, inițiativa vizează următoarele aspecte:

- (1) asigurarea unui forum de experți din diferite state membre pentru a stabili contacte și pentru a face schimb de informații și de bune practici. Rezultatele pe care forumul ar urmări să le realizeze ar putea cuprinde: crearea unei „bănci de cunoștințe” cu diferite practici utilizate în scopul de a preveni și/sau a descuraja munca nedeclarată; dezvoltarea de orientări pentru inspectori sau de ghiduri de bune practici, de exemplu, cu privire la modul de efectuare a inspecțiilor pentru depistarea muncii nedeclarate; adoptarea de principii și/sau standarde comune pentru inspecții.
- (2) furnizarea unui cadru pentru dezvoltarea de expertiză cu obiectivul posibil de adoptare a unui cadru comun și de efectuare de instruiți comune; stabilirea unui

centru de cercetare pentru realizarea de evaluări ale diferitelor măsuri de politică identificate în „banca de cunoștințe”.

- (3) dezvoltarea unui mecanism pentru o coordonare mai operațională a acțiunilor. Funcționarea mecanismului ar putea conduce la: identificarea de soluții pentru schimbul de date; adoptarea de strategii la nivel regional sau european; organizarea de campanii de conștientizare la nivelul UE; organizarea de evaluări inter pares pentru a urmări progresul statelor membre în lupta împotriva muncii nedeclarate și convenirea asupra unui cadru comun privind operațiuni comune pentru inspecții și schimbul de personal.

5. OPȚIUNI DE POLITICĂ

În cursul evaluării impactului au fost analizate cinci opțiuni de politică:

Opțiunea de politică 1: nicio acțiune nouă. Nu se va întreprinde nicio acțiune în afara de grupurile de lucru și inițiativele existente.

Opțiunea de politică 2: o mai bună coordonare a activității diferitelor grupuri de lucru/comitete existente la nivelul UE. Mai multe grupuri la nivelul UE discută teme legate de munca nedeclarată. DG EMPL ar desemna un coordonator pentru discuția și activitățile diferitelor grupuri cu privire la munca nedeclarată.

Opțiunea de politică 3: o platformă europeană ca organism individual cu un caracter voluntar al calității de membru. Comisia instituie o platformă care cuprinde reprezentanți ai organismelor competente din statele membre și ai altor părți interesate, cum ar fi partenerii sociali. Statele membre trebuie să decidă dacă participă sau nu la platformă.

Opțiunea de politică 4: o platformă europeană ca organism individual cu un caracter obligatoriu al calității de membru. Comisia instituie o platformă care cuprinde reprezentanți ai organismelor competente din statele membre și ai altor părți interesate, cum ar fi partenerii sociali. Statele membre sunt în mod automat membri ai platformei.

Opțiunea de politică 5: atașarea platformei la un organism existent. O posibilă cale de urmat ar putea fi încredințarea sarcinii Fundației Europene pentru Îmbunătățirea Condițiilor de Viață și de Muncă (Eurofound) din Dublin.

De asemenea, s-au analizat alte opțiuni, cum ar fi crearea unei noi agenții descentralizate responsabile cu aplicarea legislației UE și lupta împotriva muncii nedeclarate, dar acestea au fost respinse ca fiind nerealiste pentru moment.

6. ANALIZA IMPACTULUI

Inițiativa în discuție se referă la aspecte de guvernanta. Se preconizează că buna guvernanta, în general, va avea un impact asupra situației sociale și asupra performanței economice. Cu toate acestea, lanțul de incidență de la instituirea unei platforme împotriva muncii nedeclarate la reducerea muncii nedeclarate este destul de lung. A fost imposibil să se stabilească o legătură suficient de directă între funcționarea unei platforme, reducerea muncii nedeclarate și performanța economică sau bunăstarea socială. Caracterul dificil de măsurat al muncii nedeclarate face acest lucru deosebit de dificil. Prin urmare, analiza se limitează la evaluarea măsurii în

care diferitele opțiuni realizează obiectivele specifice. De asemenea, sunt descrise costurile legate direct de crearea unei astfel de platforme. Deoarece obiectivele au fost definite astfel încât să sprijine bunăstarea socio-economică, realizarea cea mai eficientă și mai economică a obiectivelor este considerată ca fiind cea mai bună alternativă din punct de vedere socio-economic.

6.1. Opțiunea 1: nicio acțiune nouă

Menținerea statu-quo-ului sugerează că, deși Comisia a identificat gravitatea problemei, aceasta nu intervine cu adevărat în domeniu, ceea ce ar putea fi echivalat cu faptul că aceasta nu ia în considerare efectiv abordarea fenomenului.

6.2. Opțiunea 2: o mai bună coordonare a diferitelor grupuri de lucru/comitete existente la nivelul UE

În general, se preconizează un impact foarte limitat. Problemele legate de vizibilitate și de ezitarea în priorizare ar putea fi abordate într-o oarecare măsură datorită sprijinului politic la nivel înalt. Obiectivele de interdisciplinaritate și de învățare și coordonare transfrontalieră vor fi greu de atins. Va fi foarte dificil să se obțină o imagine de ansamblu asupra problemei.

6.3. Opțiunea 3: organism individual cu un caracter voluntar al calității de membru

Îmbunătățirile legate de această opțiune depind foarte mult de numărul de state membre care vor decide să participe la acest grup. Înainte de a configura grupul, trebuie să se asigure că la acesta va participa o mare majoritate a statelor membre (dacă nu toate). Întrucât, în cadrul discuțiilor, statele membre și-au exprimat preferința pentru această opțiune și au obligația să dea dovada unei activități împotriva muncii nedeclarate, este realist să se presupună că participarea, chiar și într-un grup voluntar, va fi mare. Cu toate acestea, rămâne incertitudinea dacă toate statele membre vor participa sau nu, aceasta reprezentând o deficiență majoră a opțiunii. În cazul în care – într-un scenariu foarte pozitiv – toate statele membre participă, nu există decât o diferență în comparație cu un caracter obligatoriu al calității de membru: statele membre vor fi decise să participe în mod voluntar, însemnând că acestea și-au asumat angajamentul.

6.4. Opțiunea 4: organism individual cu un caracter obligatoriu al calității de membru

Punctul forte al acestei opțiuni este includerea tuturor statelor membre de la început. Din moment ce aceasta nu implică o decizie de a se alătura sau nu, unele state membre ar putea fi mai puțin dispuse să se angajeze într-o coordonare mai operațională a acțiunilor sau în dezvoltarea de expertiză. Acestea ar putea dori să limiteze cooperarea la schimbul de informații și de bune practici, fără a acționa în direcția unei cooperări transfrontaliere substanțiale.

6.5. Opțiunea 5: integrarea luptei împotriva muncii nedeclarate în Eurofound

Întrucât sarcinile Eurofound sunt limitate la cercetare și dezvoltarea de proiecte pentru a oferi cunoștințe și sprijin pentru politicile UE, se poate aștepta că acestea ar putea deveni limitele pentru activitățile platformei. Activitățile acesteia ar viza, în principal, schimbul de bune practici și de informații și ar contribui la dezvoltarea de expertiză.

7. COMPARAREA OPȚIUNILOR

Compararea s-a realizat pe baza analizei impactului din capitolul 6. Conform acesteia, în timp ce opțiunea 1 reprezintă scenariul de referință, ceea ce înseamnă că în cadrul acesteia nu se introduc modificări semnificative, opțiunile 2 și 5 aduc o serie de îmbunătățiri, dar foarte limitate, la costuri foarte mici.

Opțiunile 3 și 4 generează costuri aproape similare (costurile pentru opțiunea 3 au fost calculate presupunând că toate statele membre participă la platformă): costurile anuale pentru personalul Comisiei, organizarea activității platformei și a reuniunilor nu ar depăși 600 000 EUR, iar costurile operaționale anuale legate de diferite sarcini efectuate de către platformă nu ar depăși 2,1 milioane EUR. De asemenea, eficacitatea opțiunilor 3 și 4 ar fi similară în cazul în care se presupune că toate statele membre iau parte la cooperarea voluntară prevăzută la opțiunea 3.

Prin urmare, avantajul clar al opțiunii 4 în comparație cu opțiunea 3 constă în faptul că succesul unei platforme voluntare depinde foarte mult de disponibilitatea statelor membre de a deveni în primul rând membre. Prin urmare, opțiunea 3 conține un element suplimentar de incertitudine în comparație cu opțiunea 4. Avantajul clar al opțiunii 4 în comparație cu opțiunea 3 este participarea obligatorie. Acesta este considerat a fi un element necesar al platformei, întrucât cooperarea pentru abordarea aspectelor transfrontaliere ale muncii nedeclarate, care este unul dintre obiectivele esențiale ale inițiativei, nu ar putea fi realizată pe deplin în cazul în care unele state membre ar participa, iar altele nu.

Prin urmare, opțiunea 4 este considerată, în general, de preferat. Aceasta se poate realiza prin adoptarea unei decizii a Parlamentului European și a Consiliului în temeiul articolului 153 alineatul (2) litera (a) din TFUE.

8. MONITORIZARE ȘI EVALUARE

Comisia va raporta periodic Consiliului și Parlamentului European cu privire la activitatea platformei. Rapoartele vor informa cu privire la programele detaliate de lucru ale platformei, rezultatele și frecvența reuniunilor.

Platforma va fi evaluată la patru ani după intrarea în vigoare a deciziei de instituire a acesteia. Pe baza raportării periodice și a cercetării suplimentare, evaluarea va analiza măsura în care platforma a contribuit la realizarea obiectivelor specifice și dacă au fost înregistrate progrese în vederea atingerii obiectivului general. Raportul va fi prezentat Parlamentului European, Consiliului, Comitetului Economic și Social European și Comitetului Regiunilor.